ఆఫీసర్

వెంకట్రావు గుండె వేగం పెరిగింది. ఓ ప్రక్క భయంగా ఉంది మనసులో. మరో ప్రక్క బాధగా వుంది గుండెలో.

బాధ ఎందుకంటే తల్లికి సీరియస్‌గా వుందని కబురు వచ్చింది. వెళ్లాలి. కానీ ఎలా వెళ్ళడం? బాస్ చండశాసనుడు. సెలవు ఓ పట్టాన ఇవ్వడు. కారణాలెలాంటివైనా వదలడు. మహా మొండిమనిషి. ఉద్యోగికి ప్రాణం మీదికి వచ్చినా కూడా శల్య పరీక్షలు చేయందే ఊర్కోడు.

అలాంటి వ్యక్తి తను చెప్పేది నమ్ముతాడా, లేదా అనే సందేహాలే అతనిలోని భయాందోళనలకి కారణాలు.

అసలు ఆఫీసర్ గదిలోకి వెళ్ళాలంటేనే స్టాఫ్‌కి హడల్.

"ఇలాంటప్పుడు కూడా జంకితే ఎలా? కనీసం క్యాజువల్ లీవ్ పెట్టుకునే స్వాతంత్ర్యం కూడా లేకపోతే ఈ ఉద్యోగాలెందుకట..."

తోటి ఉద్యోగులు తలో మాట అనేసి... సెలవడగమని వెన్నుతట్టి వెంకట్రావుని ప్రోత్సహించారు.

బిక్కు బిక్కుమంటూనే స్ప్రింగ్ డోర్ తోసుకుని గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు. హెడ్మాస్టర్ గదిలోకి వెళ్ళి, చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డ స్టూడెంట్‌లా, వినయంగా ఆఫీసర్ ముందు నిలబడ్డాడు. ఆ సమయంలో వెంకట్రావు అమాయకంగా పెట్టిన ఫేసు చూసి ఎవరైనా జాలిపడాల్సిందే.

చెక్ చేస్తోన్న ఫైల్లోంచి తలెత్తకుండానే, కళ్ళద్దాల్లోంచి కళ్ళెత్తి చూస్తూ 'ఏమిటన్నట్లు' ఓ చూపు విసిరాడు బాస్.

వెంకట్రావుకి దడ పోలేదింకా. గుండె చిక్కబట్టుకొని ఎలాగోలా గొంతు విప్పాడు.

"స...స్సార్. లీవ్ కావాలి!" అనడిగాడు భయం భయంగా.

"ఓ పది రోజులు సరిపోతుందా?" అనడిగాడు ఆఫీసర్ ఆంజనేయులు చాలా సింపుల్‌గా.

అయితే వెంకట్రావుకి మాత్రం ఆంజనేయులు మాటలు మరోలా చెవినపడ్డాయి. అందుకని బోల్డాశ్చర్యపోయాడు.

ఎందుకంటే "ఓ పది నిమిషాలు సరిపోతుందా?" అన్నట్టుగా విన్పించింది.

అలాగే అని ఉంటాడు మహానుభావుడు. మరి ఆంజనేయులేంటి, పది రోజులు సెలవివ్వడమేంటి? ఎనిమిదవ వింత కాకపోతే అనుకున్నాడు అమాయకంగా. తప్పితే వ్యంగ్యార్థాన్ని గుర్తించలేకపోయాడు. అందుకని వెంకట్రావు వెంటనే బదులివ్వలేదు.

"ఏం మాట్లాడవేం?" రెట్టించాడు బాస్.

"అదీ.. అదీ..." అంటూ నసిగాడు ఏమనాలో తోచక, చేతులు గిల్లుకుంటూ.

"నేనన్నది నిజమే! ఇది కలేం కాదు. పది రోజులు సెలవు సరిపోతుందా అనడిగాను" అన్నాడు ఆంజనేయులు కళ్ళద్దాల్లోంచి తొంగి చూస్తూనే. నీ మనసులోని సంశయం అదేగా అన్నట్లు.

వెంకట్రావు గుండె ఆగిపోయేదే ఆ ఆనందం తట్టుకోలేక. పాపం కంట్రోల్ చేసుకున్నాడు.

"మీదెంత వెన్నలాంటి మనసు సార్... ఇన్నాళ్లూ అనవసరంగా అపార్థం చేసుకున్నాం మిమ్మల్ని" అన్నాడు ఆర్ద్రత నిండిన గొంతుకతో కృతజ్ఞతని కురిపిస్తూ.

'బహుశా ఆఫీసులో ఎవరో మా అమ్మ సీరియస్‌గా ఉందన్న విషయాన్ని ఈయన చెవిలో వేసుంటారు. సాక్షాత్తు కన్నతల్లి సీరియస్ అంటే విడవక తప్పదు కదా. అందుకే మహానుభావుడు అడగకుండానే లీవ్ శాంక్షన్ చేసుంటాడు' అని అనుకున్నాడు.

అతని ఆలోచనల్ని చెల్లాచెదురు చేస్తూ "షటప్" అనే కేక ఆ గదిని ప్రతిధ్వనింపచేసింది. వెంకట్రావు చెవికేమో సింహగర్జనలా వినపడింది.

ఊహించని ఆ అరుపునకు మరింత బిక్కచచ్చి పోయాడు.

"మా అమ్మకి సీరియస్‌గా వుందిసార్" బావిలోంచి వచ్చినట్టుంది అతని గొంతు.

తల పంకిస్తూ "ఎక్కడ ఉంటారు మీ అమ్మగారు?" అని అడిగాడు.

"పల్లెటూర్లో"

"ఇక్కడినుండి ఎంత దూరం?"

"ఇరవై, ఇరవై అయిదు కిలోమీటర్లు ఉంటుంది."

"అంటే... పల్లెరోడ్లు కనుక మహా అయితే ఓ గంట ప్రయాణం అన్నమాట"

"అంతే సార్"

"మరింకేం. ఎప్పుడంటే అప్పుడు వెళ్ళొచ్చు"

బదులేం మాట్లాడక నీళ్ళు నమిలాడు.

"మీ అమ్మగారికి వైద్యం అందుతోందా?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"అందుతోంది సార్. మా ఆవిడ కూడా అక్కడే వుందిప్పుడు"

"ఇంకేం నువ్విప్పుడు వెళ్ళి అక్కడ చేసేదేముంది?"

'మనిషి సీరియస్‌గా వుందంటే అక్కడికి వెళ్ళి నువ్వేం చేస్తావంటాడేంటి?' అనుకున్నాడు.

"చూడవయ్యా! ఓ గంట ప్రయాణం చేసి వెళ్తే మీ ఊరు వస్తుందన్నావ్! మా ఊరెంత దూరమో తెల్సుగా! ఓ రోజంతా ప్రయాణం. రెండు బస్సులు మారాలి. పైగా నాకూ ఉన్నార్లే తల్లీతండ్రీ. వాళ్ళు కూడా వృద్ధులు. వ్యాధిగ్రస్థులే మరి. అయినా ఇప్పుడంతగా బెంబేలెత్తిపోవాల్సింది, సెలవు పెట్టాల్సింది ఏమీలేదు. ఒకవేళ మళ్ళీ ఏదైనా కబురు అందిందనుకో... ఓ గంటలో వెళ్ళిపోతావు. అంతే. సో! యుకెన్‌గో..." అన్నాడు కరాఖండిగా.

'ఏతా వాతా తేలిందేంటీ? నో పర్మిషన్! వీడి దుంపతెగ - తల్లి చావుబతుకుల్లో ఉందంటే తనయుడు దగ్గర ఉండక్కర్లా? వీడేం మనిషి బండమనిషి' కసితీరా తిట్టుకుంటూ నిశ్శబ్దంగా వెనుతిరిగాడు.

అలా బాస్ రూమునుండి బయటపడ్డ మరుక్షణం స్టాఫ్ అందరి చూపులూ జాలిగా అతన్ని చుట్టుముట్టాయి. తోటకూరలా వాడిపోయిన ముఖాన్ని వేలాడేసుకుంటూ వచ్చి వాళ్ళ చెంత చేరిపోయాడతను.

వెంకట్రావు వాలకం చూస్తేనే సీన్ అర్థమైంది వాళ్ళకి.

"వీడేం ఆఫీసరండీ బాబూ! తల్లికి సీరియస్‌గా ఉంటే కూడా వదిలి పెట్టట్లేదు" టకటకమనే చప్పుడాపి పటపట పళ్ళు కొరికాడు రమేశ్.

"ఇదేం నియంతృత్వమండీ... తెలంగాణా దొరల్లాగ! వీడికి అడ్డూ అదుపూ లేకుండా పోతోంది" ఫైల్లోంచి తలెత్తిన క్లర్క్ సుబ్రహ్మణ్యం గొణిగాడు.

"బాధపడకు వెంకట్రావు. వీడు వీడి తల్లికి తద్దినం పెట్టేరోజు త్వరలోనే వస్తుంది చూడు. అప్పుడు నీ బాధేంటో అనుభవంలోకి వచ్చి తీరుతుంది. ఈరోజు మంగళవారం, మంగళప్రదం. గణేశుని పూజ చేసి మరీ ఆఫీసుకి వచ్చాను. నా మాట ఊరికే పోదు" అంటూ వాళ్ళందర్లోకి సీనియర్ అయిన సూపరింటెండెంట్ అవధాన్లు గారు ఓదార్చారు.

"ఏదైతే అది అయ్యింది. లీవ్ లెటర్ మొహాన కొట్టి వెళ్ళకపోయారా?" జూనియర్ అసిస్టెంట్ నిర్మల అక్కసుగా అంది.

"వాడి స్వంత ఊరు ఎక్కడో అయిదారు వందల కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉంది. ఇంటికీ బంధువులకీ దూరంగా వున్నవాడికి పనులేముంటాయని? అందుకని చచ్చినట్టు ఆఫీసుకొస్తుంటాడు. మనకి అలా కుదర్దే. అడపా దడపా పనులు తగుల్తాయి. చుట్టాలనీ, ఫంక్షన్స్ అనీ సెలవు అవసరమవుతుంది. వీడు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వెళితేగానీ, మన ఆఫీసుకి పట్టిన గ్రహణం వీడేలా లేదు" కంప్యూటర్ ఆపరేట్ చేయడం ఆపి, వాపోయాడు శీను.

వాళ్ళందరి సానుభూతి మాటల్ని మౌనంగా విని వెళ్ళి తన సీట్లో చతికిలపడ్డాడు వెంకట్రావు.

✤ ✤ ✤

పన్నెండవుతుండగా హడావుడిగా ఆఫీసుకి వచ్చాడు వెంకట్రావు. ఆదరాబాదరాగా

ఆఫీసర్ గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు.

అతడంత ఆలస్యంగా వచ్చి కంటబడడం చిర్రెత్తింది ఆఫీసర్ ఆంజనేయులుకి.

టమోటాలా ఎర్రబడిన ఆఫీసర్ మొహం చూస్తూనే "టైమ్‌కే ఆఫీసుకి బయల్దే రానండి... మధ్యలో..." సంజాయిషీ ఇవ్వబోయాడు.

అతని మాట పూర్తికాకుండానే విరుచుకుపడ్డాడాయన.

"కహానీలు చెప్పకు. టైమ్‌కి రావడం కుదరదు. ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు సెలవులు ఇస్తుండాలి. పనేమో సకాలానికి పూర్తి చేయడం రాదు. ఫస్ట్ తారీకు క్యాలెండర్లో కనబడగానే జీతం మాత్రం చేతిలో పడాలి" దండకంతో ఊగిపోయాడు.

"అది కాదండీ..." మధ్యలో కల్పించుకుంటూ విషయం చెప్పబోయాడు.

ససేమిరా విన్పించుకోలేదాయన. ముఖాన్ని ఉబ్బించేసి చిటపటలాడసాగాడు.

"వినను. విననుగాక విననయ్యా. అయిదో పదో నిమిషాలంటే ఎగ్జంప్షన్ ఇవ్వొచ్చు. పావో అరగంటో అంటే అడ్జస్ట్ అవ్వచ్చు. ఏకంగా రెండు గంటలు లేటుగా రావడం. పైగా సంజాయిషీ..."

మౌనం వహించాడు వెంకట్రావు.

చిర్రుబుర్రులాడుతూనే ఉన్నాడాయన.

"సెలవు కావాలని లెటర్ లేదు, లేటుగా వస్తానని పర్మిషన్ తీసుకోలేదు. ఈ రెండు కారణాల వలన హాఫ్ డే శాలరీ కట్. మార్నింగ్ ఆబ్సెంట్ వేస్తున్నాను" అంటూనే చేతిలోకి పెన్ తీసుకున్నాడు.

అది విని కంగారుపడ్డాడు వెంకట్రావు.

"సర్ ప్లీజ్! అంతపని చేయకండి. శాలరీ కట్ అంటే మెమో ఇష్యూ చేస్తారు. మెమో ఇష్యూ అయితే సర్వీస్ బుక్‌లో ఎంటరవుతుంది. నా సర్వీస్ కెరీర్‌కి అది మచ్చవుతుంది సార్" దీనంగా అభ్యర్థించాడు.

"మీలాంటివాళ్ళకి తెల్సిరావాలయ్యా. హక్కుల కోసం పోరాడుతారు యూనియన్లుగా మారి. బాధ్యతల్నేమో విస్మరిస్తారు. బాధ్యతారహితంగా ప్రవర్తిస్తారు. అలాంటివి గుర్తుండాలంటే ఇలాంటి బ్రేకులుండాలి మరి" గబగబా రిజిస్టర్ ఓపెన్ చేశాడు.

"సర్. మరొకసారి ఇలా ఆలస్యంగా ఆఫీసుకి రానని హామీ ఇస్తున్నాను. క్షమించండి సార్. ప్రమోషన్ లిస్ట్‌లో వున్నాను. బ్యాడ్ రిమార్కవుతుంది సార్. ప్రమోషన్‌ని వెయిటింగ్‌లో పెడ్తారు" స్కూలు విద్యార్థి బ్రతిమిలాడుతున్నట్లు అర్థించాడతను.

విన్పించుకోనట్లే నిర్లక్ష్యంగా ఆబ్సెంట్ పడేశాడు.

బెంబేలెత్తిపోయిన వెంకట్రావు చేసేదేం లేక అక్కడి నుండి నిష్క్రమించాడు మౌనంగా.

✣ ✣ ✣

'ట్రింగు'మని ఫోన్ మ్రోగడంతో ఫైల్లోంచి తలెత్తి రిసీవర్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు ఆంజనేయులు.

అవతలి వైపు నుండి భార్య చెప్పిన న్యూస్ విని స్టన్ అయిపోయాడు. క్షణకాలం పాటు శూన్యంగా అయిపోయిందతని మనసు.

ఫోన్ పెట్టేసి అవధాన్లుగారిని గదిలోకి పిలిపించాడు. ఆఫీస్ చార్జ్ ఆయనకి అప్పగించి ఆదుర్దాగా కదిలాడక్కడినుండి.

విషయం క్షణంలో ఆఫీసంతా స్ప్రెడ్ అయ్యింది. అందర్లోనూ గుసగుసలు మొదలయ్యాయి.

✣ ✣ ✣

సాయంత్రం మూడు గంటలవుతుండగా ఆఫీసుకి వచ్చాడు ఆంజనేయులు. వెంకట్రావుని తన గదిలోకి పిలిపించాడు.

"కూర్చోండి. మీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి" తొలిసారిగా సబార్డినేట్‌కి కుర్చీ ఆఫర్ చేశాడు.

"ఫర్లేదు చెప్పండి సార్!" వినయంగా అన్నాడు వెంకట్రావు కూర్చోకుండానే.

లోపల మాత్రం గుండె దడగానే వుంది. మళ్ళీ ఏం చెప్పి విరుచుకు పడతాడోనని.

"ఉదయం మీరు ఆఫీసుకి వస్తుండగా యాక్సిడెంట్‌కి గురైన ఆటోలోని ఇద్దరు వ్యక్తుల్ని హాస్పిటల్‌లో చేర్చారట" అడుగుతున్నాడతను.

ఫ్రీగా ఊపిరి పీల్చుకుంటూ "అవునండీ" అన్నాడు.

"యాక్సిడెంట్‌కి గురైన వారిలో ఆటో డ్రైవర్ కాక మరొక వ్యక్తి ఉన్నారు. ఆయనెవరో తెలుసా?" అడిగాడు.

"తెలుసండీ. మీ నాన్నగారు"

అదిరిపడ్డాడు ఆంజనేయులు.

"మా నాన్నగారని తెలుసా?" ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అవునండీ. ఆయన మీ నాన్నగారనే విషయం... హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేసి అడ్రస్ కోసం వెతికితే తెలిసింది. మేడమ్‌కి ఫోన్ చేసి కబురందించి ఆఫీసుకి వచ్చాను"

"నాన్నగారు ఊరినుండి వస్తూ బస్సు దిగి ఆటోలో వస్తుంటే ఈ దారుణం" చెబుతోంటే కంఠం పూడుకొనిపోయింది.

మౌనం వహించాడు వెంకట్రావు.

"మీ సహకారంతో వైద్య సదుపాయం తొందరగా లభించడం వలన ప్రాణాపాయం నుండి బయట పడగలిగాడాయన. థాంక్స్ వెంకట్రావు గారూ!"

బాస్ కళ్ళల్లో తడి, గొంతులో కృతజ్ఞత.

విస్తుపోయాడు వెంకట్రావు.

ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకుంటూ అన్నాడిలా.

"ఆ స్థానంలో ఎవరున్నా ఆ పని చేసేవాడినండీ.

ఎందుకంటే ఆపద సమయంలో తోటివారిని ఆదుకోవడం కనీస ధర్మం కాబట్టి"

ఉలిక్కిపడ్డాడు ఆంజనేయులు. తనకి తానే పాతాళంలోకి కుంచించుకుపోయిన ఫీలింగ్.

వాళ్ళ మధ్య కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా దొర్లిపోయాక ఆంజనేయులు గొంతు విప్పాడు.

"ఆఫీసర్ అంటే స్టాఫ్ అందర్నీ హడలెత్తించే చండశాసనుడనే భ్రమలో ఉన్నాను. కానీ ఆఫీస్ స్టాఫ్ అంతా కుటుంబ సభ్యుల్లాంటివారని...

ఆఫీసర్ అంటే -

అందరికీ ఆసరాగా ఉండేవాడని ఇపుడిపుడే అర్థం చేసుకుంటున్నాను.

ఉద్యోగులం అయినా మనమూ మనుష్యులమే. మనకీ ఇబ్బందులుంటాయి. ఎన్నో అవసరాలుంటాయి.

ఈ సత్యం తెలుసుకోకుండా బాస్‌ననే అహంతో మీమీద అధికారం చెలాయించాను. నా తప్పు నాకు అవగతమయ్యింది. ఒక రకంగా ఇన్నాళ్ళూ మిమ్మల్ని టార్చర్ చేశాను. కానీ మనసులోని మాలిన్యం కడిగేసుకున్నవాడిలా నిజమైన టార్చర్‌ని ఇప్పుడు నేను అనుభవిస్తున్నాను.

మీ అమ్మగారు చావుబతుకుల్లో వున్నారంటే కనీసం లీవు కూడా శాంక్షన్ చేయలేదు. కానీ ఎవరో తెలీని మా నాన్నగారిని చావుబతుకుల నుండి కాపాడారు. మీ మానవత్వ విలువలు నా జీవనశైలికి సరికొత్త భాష్యం చెప్పాయి"

అది అతడి గొంతు సవ్వడి కాదు, గుండె సడి. స్పష్టంగా తెలుస్తోంది వెంకట్రావుకి, వింటుండిపోయాడు.

"ఒక వారం రోజులు మీకు లీవ్ శాంక్షన్ చేస్తున్నాను. మా నాన్నని రక్షించారన్న కృతజ్ఞతతో కాదు, నా అంతరంగ మార్పుకి నిదర్శనంగా మీకీ సహకారం అందిస్తున్నాను. అలాగే మీ ప్రమోషన్ త్వరగా వచ్చేట్లు హెడ్డాఫీసుకి రికమెండ్ చేస్తాను.

మీకే కాదు ఇకనుండి మన స్టాఫ్ అందరి సాదక బాధకాల్ని స్వయంగా అడిగి తెల్సుకుంటాను. నా పరిధిలో జరిగే నావంతు సహాయాన్ని అందిస్తాను. మానవత్వమున్న వ్యక్తిగా, మీ అందరి మధ్యన, ఒక మంచి మిత్రుడిగా మెలుగుతాను. మీలో ఒకడిగా కలిసిపోతాను"

ఆఫీసర్‌లోని మార్పుకి ఆశ్చర్యచకితుడవుతూ వెంకట్రావు కదిలాడక్కడి నుండి.

(23.05.2002)

*